

§ 4 giver nemlig en Definition og Bestemmelse af, hvorlænge Udgifterne skulle betragtes som særlige, og hvorlænge Indtægterne skulle betragtes som særlige, idet det hedder: „Paa Finantsloven opføres Kongeriget Danmarks særlige Indtægter og Udgifter“, og derpaa hedder det: „Kongerigets særlige Indtægter ere alle de, der hidrøre fra dets særlige Indtægtskilder — naar der ikke er fælles Indtægter, hidrøre alle Indtægter fra Kongeriget fra dets særlige Indtægtskilder — „eller opkræves til dets særlige Anliggender;“ men naar der nu intet Fællesskab er, naar vi ikke skulle udrede Noget til Slesvigs og Holsteens Anliggender — thi vi maae vel erindre, at i Forsætningen af 18de November 1863 er Holsteen ikke udeladt; thi saa havde denne Forsætning, sammenholdt med Rundgjørelsen af 28de Januar 1852, ikke engang Gylbigheid ligeover for os — saa ere alle Anliggender særlige for Kongeriget Danmark, og saa er det efter Bestemmelsen i § 4 klart, hvem der skal lovgive derover. Paa samme Maade hedder det om Kongerigets særlige Udgifter, at disse ere de, der vedkomme dets særlige Anliggender. Af disse to Bestemmelser fremgaaer det aldeles klart, at naar der intet Fællesskab er mere, saa falde de Anliggender, der tidligere vare fælles, ind under denne Lovens Definition og blive særlige. Al man fra første Dreblik af har havt den Tanke, ikke at ville bestære Rigsdagen for den allermindeste Deel af den Myndighed, der tilkom den efter Grundloven af 5te Juni, forsaavidt Fællesstaten ikke leed derunder, det vil man see, naar man læser den Skrivelse igjennem, som under 29de August 1855 blev udstedt af Hans Majestæt Kongen og meddeelt Formændene i begge Afdelinger. De ærede Medlemmer, som dengang vare i Rigsdagen, ville erindre, hvorledes det dengang gik til. Da der imidlertid er adskillige ærede Medlemmer tilstede, som dengang ikke havde Sæde i Rigsdagen, troer jeg at skulde dem at henlede deres Opmærksomhed paa denne Sag. Indstrækningsloven var gaaet de forskjellige Stadier igjennem; der var kun tilbage enten at sætte den i Kraft i Henhold til en Paragraph, som anviste, hvorledes en Slags grundlovgivende Forsamling kunde samles for de forskjellige Landsdele eller ved en særlig Be-

slutning af Rigsdagen. Da den Beslutning, jeg nylig har oplæst, kom frem, og man tillige kom til at kjende den tilsigtede Grundlov af 1855 og saae, hvorledes § 22 Løb, nemlig: „Fællesanliggender ere alle, som ikke udtrykkeligt ere bestemte at skulle være særlige for de enkelte Landsdele“, saa vaagne de hos adskillige Medlemmer i Thinget en ikke ringe Mistillid, idet man troede at see en Snare, og at man ved Ordet „udtrykkeligt“ kunde liste sig bagved enhver Sag, og at forsaavidt man ikke paa den meest fyldestgjørende Maade havde betegnet denne eller hvin Gjenstand som særlig, kunde Fællesmyndigheden tilegne sig Lovgivningen derover. Det Medlem, som især reiste denne Anke, og reiste den med saa stor Alvor, at det næsten var at forubsee, at hvis den ikke kunde finde nogen Fyldestgjørelse, vilde man neppe komme til at tage Beslutningen, idet det jo vil erindres, at der var stor Modstand mod Beslutningen, og at det i meget lang Tid dreiede sig om nogle saa Stemmer — dette Medlem er ikke mere tilstede her, men jeg skal ved denne Leilighed erindre ham med Taknemmelighed for den Forudseenhed, han lagde for Dagen ved at fremhæve, at der kunde komme en Tid, hvor man, hængende sig i Ord, vilde bortdefinere Rigsdagens lige og klare Ret, det var Grundtvig; — jeg behøver ikke at give ham nogen Titel; han er bedst kendt uden Titel. — Til Beroligelse for de Medlemmer, der havde denne Anskuelse, blev der, som sagt, udfærdiget en Skrivelse, hvis Hovedindhold — saaledes som det er forstaaet af alle ligefremme Folk — er Følgende: Værer kun rolige; der kan ikke være Spørgsmaal om at tiltage sig Noget, der i mindste Maade kan støde an imod Rigsloven af 5te Juni 1849; saaledes som den bliver tilbage, kunne I være rolige for, at den skal beholde al den Gylbigheid, der kan tilkomme den. Og man kan ogsaa gjerne sige, at intet andet Svar i Virkeligheden kunde være fyldestgjørende. Men hvorledes var da Grundloven, som den blev tilbage? Nogle have meent, at den var en Art Amtsraadslovgivning, der stod i samme Forhold til Fællesstatens Repræsentation, som Amtsraadene til Rigsdagen, og at altsaa det,